

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. M. L.**, bytem N., L., zastoupen JUDr. Zuzanou Špitálskou, advokátkou v Praze 5, Plzeňská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, Sekce legislativní a právní, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. 557-3/2014-1322,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 30. 10. 2014 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany, Sekce legislativní a právní, ze dne 15. 9. 2014, č. j. 557-3/2014-1322, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Agentury pro právní zastupování Ministerstva obrany ze dne 30. 5. 2014, č. j. 304-00365-10-213-25, kterým nebylo přiznáno mimořádné zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění pro psychické následky služebního úrazu ze dne 29. 7. 2007 podle § 119 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění.

Žalobce jako příslušník kontingentu Armády České republiky – SOG v rámci zahraniční operace ISAF v Afganistánu při plnění bojového úkolu v provincii H. utrpěl dne 29. 7. 2007 v důsledku exploze protitankové střely RPG úraz levé dolní končetiny s její následnou amputací v bérce dne 14. 9. 2009. Uvedené poškození zdraví bylo v souladu s platnými právními předpisy hodnoceno jako služební úraz s plnou odpovědností České republiky – Ministerstva obrany za vzniklou škodu.

V souvislosti s tímto úrazem žalobce uplatnil dne 26. 4. 2013 nárok na náhradu škody za ztížení společenského uplatnění z důvodu psychiatrických následků, které doložil znaleckým posudkem MUDr. H. M., znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ze dne 12. 3. 2013.

Správní orgán prvního stupně, tj. Agentura pro právní zastupování Ministerstva obrany, zadala ústavní znalecký posudek Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha. Tímto ústavním znaleckým posudkem ze dne 21. 11. 2013, č. j. 4241/2013-ÚVN, bylo ztížení společenského uplatnění žalobce hodnoceno položkou 016 přílohy č. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění pozdějších předpisů, celkem 1500 body. Žalobce posléze podáním ze dne 8. 1. 2014 vyjádřil souhlas se závěry posudku a současně uplatnil nárok na zvýšení základního odškodnění podle § 7 odst. 3 citované vyhlášky o další šestinásobek základní náhrady, tj. o částku ve výši 1,080.000 Kč. Celkem tedy částka požadovaná žalobcem činí 1,260.000 Kč.

Poté vydala Agentura pro právní zastupování Ministerstva obrany rozhodnutí ze dne 14. 2. 2014, č. j. 304-00365-10-198-25, jímž žalobci přiznala podle § 118 zákona o vojácích z povolání náhradu za ztrátu na platu po skončení neschopnosti výkonu služby od 1. 12. do 31. 12. 2013 ve výši 40.775 Kč, jakož i podle § 119 téhož zákona náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 180.000 Kč.

Následně Agentura pro právní zastupování Ministerstva obrany, vydala rozhodnutí ze dne 30. 5. 2014, č. j. 304-00365-10-213-25, jímž žalobci nepřiznala mimořádné zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění pro psychické následky služebního úrazu ze dne 29. 7. 2007 ve smyslu § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání ve vazbě na ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb.

Žalobce rozhodnutí Agentury pro právní zastupování Ministerstva obrany ze dne 30. 5. 2014 napadnul odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva obrany, Sekce legislativní a právní, ze dne 15. 9. 2014, č. j. 557-3/2014-1322.

Žalovaný správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí postupně vypořádal s odvolacími námitkami. Konstatoval, že žalobci bylo v minulosti kompenzováno ztížení společenského uplatnění, přičemž se jednalo o odškodnění ztížení společenského uplatnění pro tělesné postižení ve výši 1,701.000 Kč, tedy o náhradu v základní částce zvýšenou o šestinásobek podle § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. Žalobce se domáhal, aby stejným způsobem bylo odškodněno rovněž i ztížení společenského uplatnění pro psychické následky jeho úrazu.

Žalovaný takovýto požadavek odmítl s tím, že na ztížení společenského uplatnění se nemusí podílet následky tělesné a následky duševní stejnou měrou, že podstatnou zůstává vždy celková konkrétní částka kompenzace ztížení společenského uplatnění vyjádřená v penězích, nikoliv to, o jaký násobek základní výše náhrady ztížení společenského uplatnění se podle vyhlášky jedná. Žalovaný v této souvislosti odkázal rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2012, sp. zn. 32 Cdo 4017/2010, podle něhož „rozhodující pro posouzení přiměřenosti odškodnění není matematický postup, jímž soud ke stanovení náhrady škody dospěl. Násobení základního bodového ohodnocení je sice přehlednou (a v soudní praxi obvyklou) metodou vyjádření rozsahu zvýšení, není však v předpise výslovně upraveným a tedy ani jediným (výlučným) způsobem, jak se dobrat zvýšené náhrady. Podstatný je proto vždy výsledek úvah soudu, tj. celková výše odškodnění s ohledem na požadavek přiměřenosti (proporcionality) mezi výší přiznané náhrady a způsobenou újmou, a to i v porovnání s jinými skutkově obdobnými případy (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2596/2006, ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. 25 Cdo 968/2008, a ze dne 18. 6. 2010, sp. zn. 25 Cdo 4670/2007, jakož i Cpjn 203/2010). Úkolem odvolacího soudu bylo tedy přezkoumat, zda soudem prvního stupně přiznaná částka je (z pohledu shora vyložených kritérií) přiměřená, aniž by byl při

svých úvahách vázán postupem, jímž se soud prvního stupně k výši odškodnění dobral, v souzené věci jako součtu násobků náhrad odpovídajících bodovým hodnocením stanoveným znalci ze dvou odvětví zdravotnictví (k správnosti tohoto postupu srov. závěry citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 149/2009).“

Žalovaný poukázal na to, že k přiměřenému navýšení podle § 6 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. musí existovat další skutečnosti umožňující závěr, že omezení poškozeného není možno vyjádřit pouze základním odškodnění. A odkázal v této souvislosti na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu. Současně odkázal na znalecký posudek Ústřední vojenské nemocnice, podle něhož bylo poškození psychického stavu žalobce hodnoceno jako bodová položka 016 přílohy č. 2 citované vyhlášky (vážné duševní poruchy vzniklé působením ořesných zážitků nebo jiných nepříznivých psychologických činitelů a tísnivých situací), a to celkem 1500 body, přičemž pro navýšení bodového hodnocení neshledali znalci splnění podmínek, neboť neměli za to, že případ žalobce spadá mezi natolik závažné stavy, které se vymykají bodovému rozpětí. V závěru znaleckého posudku Ústřední vojenské nemocnice se znalci vyjádřili ve smyslu, že zlepšení zdravotního stavu žalobce je možné.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, spočívající v nesprávném výkladu § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. a pojmu přiměřenosti odškodnění.

Žalobce namítal, že hledisko přiměřenosti nemůže být jediným východiskem při určování finální částky odškodnění ze ztížení společenského uplatnění, že je zapotřebí posuzovat jedinečné aspekty osobního společenského, pracovního či zájmového života konkrétního poškozeného.

Žalobce namítal, že správní orgány nedocenily skutečnost, že pro následky služebního úrazu nenávratně přišel o životní hodnoty stojící nejvýše v jeho osobním hodnotovém žebříčku, tedy o možnost svého profesního uplatnění a růstu.

Žalobce namítal, že odškodnění odpovídající výši základní náhrady za fyzické i psychické následky předmětného úrazu a další zvýšení obou těchto základních náhrad o šestinásobek podle § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., tj. částka v celkové výši 2,961.000 Kč, by byla zcela přiléhavá podstatným okolnostem jeho případu.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 10. 12. 2014 navrhnul žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 15. 9. 2014.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 24. 1. 2017, při němž účastníci setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zástupkyně žalobce při jednání dne 24. 1. 2017 předložila zprávu o ambulantním vyšetření v Ústřední vojenské nemocnici, odd. rehabilitační a fyzikální medicíny, ze dne 25. 5. 2015, z níž vyplývá, že žalobce byl na odd. odeslán pro zhoršení bolestí LS pt s propagací po zadní str do P stehna a zhoršení chůze, byla konstatována akutní exacerbace VAs LS pt s iritací S1 vpravo při extruzi plot. L3/4 a L4/5 a protruzi L5/S1. Stenóza for. L41.dx a L5 1. Sin., spondylolýza L5.

Dále předložila dvě potvrzení týkající se doporučení zaměstnání v České golfové asociaci hendikepovaných, a to Ústřední vojenské nemocnice, Středisko amb. zdrav. péče, ze dne 8. 1. 2014 a Ústřední vojenské nemocnice, psychiatrické odd., ze dne 7. 1. 2014.

Podle § 119 odst. 1 zákona o vojácích z povolání náhrada za bolest a náhrada za ztížení společenského uplatnění se poskytují jednorázově.

Podle § 7 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění:

(1) Výše odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění se stanoví na základě bodového ohodnocení stanoveného v lékařském posudku.

(2) Hodnota 1 bodu činí 120 Kč.

(3) Ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele může soud²⁾ výši odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2012, sp. zn. 32 Cdo 4017/2010,

Ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. umožňující mimořádné zvýšení odškodnění patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého předem neomezeného okruhu okolností. S tímto režimem se pak nutně pojí zvýšené požadavky na kvalitu odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť je-li toliko na soudu, aby – při respektu rámcově stanovených hledisek - vymezil okolnosti, jež jsou rozhodné pro aplikaci ustanovení hmotného práva v konkrétní věci, pak je nezbytné, aby v odůvodnění svého rozhodnutí takto vymezené okolnosti označil a vysvětlil, na základě jaké úvahy k jejich vymezení dospěl (přiznal jim právní relevanci).

Zdravotní stav poškozeného po poškození zdraví je třeba chápat jako jeden celek, z něhož nelze jednotlivá dílčí poškození oddělovat a který je třeba hodnotit komplexně a nikoli zvlášť pro jednotlivé obory, na které se lékařská věda formálně dělí. Nelze separátně posuzovat podmínky pro mimořádné navýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění v oblasti psychické a v oblasti somatické. To ovšem nevylučuje např. posouzení, že mimořádné zvýšení odškodnění v určité výši je přiměřené (dostatečné), založené mimo jiné též na závěru, že omezení postihující kvalitu života poškozeného, pro něž lze jeho případ vyhodnotit jako zvlášť výjimečný a hodný mimořádného zřetele (v intencích ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky), jsou důsledkem toliko jeho somatického postižení.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 2012, č. j. 25 Cdo 2884/2010, výrazné zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. je vyhrazeno především těm případům, kdy pro následky úrazu (např. úplnou ztrátu hybnosti i gnostických a komunikačních schopností) je poškozený téměř vyřazen ze života a kdy jeho předpoklady k uplatnění ve společnosti jsou téměř nebo zcela ztraceny, není schopen se sám obsloužit apod.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, čj. 6 Ads 2/2011-66:

I. Rozhodnutí služebního funkcionáře o přiznání odškodnění za bolest a ztížení společenského uplatnění není úkonem správního orgánu, jehož vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob. Na toto rozhodnutí nelze vztáhnout výluky ze soudního přezkumu podle § 70 písm. d) s. ř. s.

II. Ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, užití dle § 228 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je třeba vykládat tak, že o zvýšení odškodnění v případě služebních úrazů rozhoduje služební funkcionář podle stejných kritérií jako soudy v občanskoprávních a pracovněprávních věcech.

Ze správního spisu ze znaleckého posudku MUDr. H. M. ze dne 12. 3. 2013 soud zjistil, že ztížení společenského uplatnění žalobce je hodnoceno podle položky 015 - 900 body a podle položky 016 - 1500 body, neboť poruchy jsou mimořádně závažného stupně, způsobené jedním traumatem, dlouhodobou léčbou, tělesnými poruchami po traumatu vzniklými, četnými komplikacemi život ohrožujícími, vysokou měrou následnou tíživou až stresovou situací. Znalce proto zvyšuje podle § 6 písm. c) vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. bodové hodnocení na celkem o 50% na celkem 3600 bodů znalece navrhuje odškodné přiměřeně zvýšit podle § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. jako poškození na zdraví hodné mimořádného zřetel. Dosavadní i následná léčba se jeví náročná a dlouhodobá.

Ze správního spisu z ústavního znaleckého posudku Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha ze dne 21. 11. 2013 soud zjistil, že u žalobce je diagnostikována protrahovaná depresivní reakce jako porucha přizpůsobení. Ke stabilizaci umožňující hodnocení ZSÚ došlo počátkem r. 2013. U žalobce probíhá ambulantní léčba v psychiatrické ambulanci Ústřední vojenské nemocnice. Znalci Ústřední vojenské nemocnice nesouhlasí s částí závěrů MUDr. M., neboť znalece sice správně použila položku 016 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. ale chybně položku 015, když se jedná o položku hodnotící nikoliv neurotické obtíže (ty hodnotí položka 016), ale organické poškození mozku nikoliv přímým poraněním hlavy (položka 014), ale nepřímým mechanismem – např. nedokrvením mozku při srdečním selhání. Zde k přímému nebo nepřímému poškození mozku nedošlo. Hodnotit jedinou diagnosu (porucha přizpůsobení) současně dvěma položkami je nesmyslné. Položka 016 byla užitá správně. Navýšení bodového hodnocení nad míru rozmezí je rezervováno pro natolik závažné stavy, které se vymykají bodovému rozpětí – což v daném případě nebylo naplněno. Případné zvýšení podle § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. není v kompetenci znalců. Přítomná porucha je ve svých projevech nyní natolik stabilizována, že umožňuje hodnotit stížení společenského uplatnění. Podle znalců Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha ztížení společenského uplatnění podle položky 016 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. činí v daném případě 1500 bodů.

Povinností správních orgánů v inkriminované věci bylo zjistit skutkový stav věci v intenzitě nevyvolávající pochybnosti o výsledných závěrech. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správní orgány orgán v inkriminované věci takto postupovaly a zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobcem předložený znalecký posudek MUDr. H.M. ze dne 12. 3. 2013 doplnily ústavním znaleckým posudkem Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha ze dne 21. 11. 2013, který zpracovali z pověření ředitele ÚVN tři znalci, a to MUDr. V. T., primář psychiatrického odd. ÚVN Praha, MUDr. P. N., zástupce primáře psychiatrického odd. ÚVN Praha, a Mgr. D. D.. Součástí posudku je i vlastní vyšetření žalobce. Podle názoru soudu správní orgány vycházely z řádně a dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl se závěry ústavního znaleckého posudku seznámen a souhlasil s ním.

Městský soud v Praze po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Žalobce svou veškerou žalobní argumentaci založil na tvrzení, že v důsledku svého zranění, které utrpěl na při plnění bojového úkolu v provincii Helmand v Afghánistánu dne 29.

7. 2007, se u něho objevilo i poškození psychického zdraví. Tvrdil, že toto psychické postižení při stanovení náhrady škody za služební úraz, za ztížení společenského uplatnění nebylo v náležité míře zohledněno, resp., nedošlo k přiměřenému zvýšení ve smyslu § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb.

Městský soud v Praze má však nicméně za to, že tato žalobní námitka není důvodná, neboť je zřejmé, že žalobce uplatnil nárok na mimořádné zvýšení a k tomu doložil znalecký posudek z oboru psychiatrie MUDr. H. M. ze dne 12. 3. 2013, nicméně v dalším průběhu správního řízení žalovaný správní orgán, resp. správní orgán prvního stupně, provedl vlastní šetření. Žalovaný správní orgán tedy přezkoumával skutečnosti, které se týkají žalobcova života zejména v době po úrazu a opatřil vlastní znalecký posudek, a to ústavní posudek vypracovaný znalci z Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha ze dne 21. 11. 2013. Ze závěrů tří znalců je zřejmé, že se neztotožnili se závěry, k nimž dospěla znalkyně MUDr. H. M. v iniciálním posudku, jímž žalobce argumentoval.

Na základě ústavního posudku Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha ze dne 21. 11. 2013 rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že dne 14. 2. 2014 žalobci přiznal podle § 119 zákona o vojácích z povolání náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 180.000 Kč, a dne 30. 5. 2014 nepřiznal mimořádné zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění pro psychické následky služebního úrazu ze dne 29. 7. 2007 ve smyslu § 119 odst. 1 téhož zákona ve spojení s § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb.

Poté, co správní orgán prvního stupně mimořádné zvýšení nepřiznal, zabýval se žalovaný správní orgán odvolacími námitkami žalobce. Městský soud v Praze má za to, že s těmito námitkami se žalovaný vypořádal v dostatečné míře, nezatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Podle názoru soudu však žalobce v odvolání nedostatečně akcentoval právě tu skutečnost, že mimořádného zvýšení za ztížení společenského uplatnění se domáhá z důvodu poškození svého psychického zdraví. Tato skutečnost v odvolání není nijak zvláště zdůrazněna, zejména nejsou tvrzeny skutečnosti, z nichž by bylo možno závěr o tak vážném poškození psychického zdraví dovodit. V podstatě obdobnou argumentaci pak žalobce zvolil i v podané žalobě, když v inkriminované věci je zřejmé, že v důsledku úrazu, který žalobce utrpěl, došlo k podstatnému snížení jeho společenského uplatnění. Nicméně jestliže se žalobce domáhal, aby mu byla náhrada za ztížení společenského uplatnění mimořádně zvýšena právě z důvodu poškození jeho psychického zdraví, pak k tomu měl doložit potřebné důkazy. Základním důkazem samozřejmě byl znalecký posudek znalkyně MUDr. H. M., nicméně jeho závěry byly výrazně korigovány ústavním znaleckým posudkem Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha ze dne 21. 11. 2013.

Městský soud v Praze má za to, že žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí se se všemi těmito skutečnostmi řádně vypořádal, a že je zřejmé, z jakých skutkových zjištění vycházel a jakými úvahami dospěl k závěru, že v inkriminované věci žalobce svá tvrzení nedoložil, a že ani jinak nebylo zjištěno, že by se jednalo o zvlášť výjimečný případ vhodný mimořádného zřetele, pokud jde o následky poškození psychického zdraví. Úvahy a závěry žalovaného správního orgánu jako odvolacího orgánu jsou přezkoumatelné, jsou založeny na podkladech, které byly v řízení zjištěny a jsou založeny ve spise. Závěry žalovaného tedy vyhovují zásadě zákonnosti, když byly učiněny v rámci platných právních předpisů, zejména vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb.

Pokud žalobce namítal, že hledisko přiměřenosti nemůže být jediným východiskem při určování finální částky odškodnění ze ztížení společenského uplatnění, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Napadené rozhodnutí obsahuje celou řadu citací z rozhodnutí Nejvyššího soudu, jimiž bylo rozhodováno o přiznání náhrady za ztížení společenského uplatnění, a z nichž je možno dovodit, že zvýšení bodového ohodnocení je užíváno výjimečně a ojediněle.

Výjimečnosti případu hodného zvláštního zřetele nejsou v ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb. taxativně vyjmenovány. Je proto na úvaze správního orgánu, popř. soudu, které okolnosti konkrétního případu jako takové důvody vyhodnotí. V inkriminované věci však žalobce takovéto výjimečnosti případu hodného zvláštního zřetele netvrdil ani nedoložil, a proto závěru žalovaného nelze nic vytknout.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**